

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Petra Moníka, LL.M na téma „Práva a povinnosti insolvenčního správce v souvislosti s konkursem“ .

Práce je datována 6. května 2013, ale v úvodu je uvedeno, že text odpovídá právní úpravě k 30.4. 2011, ale práce byla v drobných úpravách po konzultaci dokončena až po dvou letech. Jak známo, byla v již v roce 2013 připravena poměrně rozsáhlá novela insolvenčního zákona, která se však v textu odevzdaném v tomto roce neprojevila ani zmínkou.

Dále bych měl připomínku ke stránkování práce. Práce má 100 stran vlastního textu, ale v řadě případů je začátek kapitoly posunut až na polovinu stránky, takže pokud se jedná o normostranu, není zde zcela naplněn jejich minimální počet, ale s ohledem na to, že práci posuzuji hlavně s ohledem na její obsah, pokládám tuto vlastnost práce za marginální problém.

Pominu-li závěr, je práce členěna do 12 částí, kdy závěrečné části práce jsou věnovány stručné charakteristice konkursního řízení v SRN, Rakousku a na Slovensku. Zde bych chtěl zdůraznit, že s ohledem na téma práce, není zde hlavním motivem důraz na postavení správce v uvedených právních úpravách, kdy autor zahraniční právní úpravu pojímá širěji, takže mu na vlastní téma nezbyl větší prostor. Naopak ale kladně oceňuji části věnované evropskému insolvenčnímu právu.

K práci mám několik detailnějších poznámek a připomínek :

Na straně 16 a 17 se autor zamýšlí na problematičností § 7 odst. c) zákona o insolvenčních správcích a uvádí, že není vyloučen ani šikanózní insolvenční návrh proti správci. Autor by preferoval posun bezúhonnosti až na zjištění úpadku. Zde s autorem nesouhlasím, protože zákonodárce z důvodu zabezpečení bezúhonnosti správce riskoval i stav, kdy se o úpadek nejedná, tedy jednal preventivně v zájmu věřitelů. Samozřejmě je to téma diskusní.

Na straně 18 autor dospěl k závěru, že díky profesním zkouškám je správce dalších nezávislým právnickým povoláním. Zde opět nesouhlasím, neboť poskytování právních služeb je přísně upravenou oblastí vyžadující výslovnou úpravu a ne pouhý výklad.

Na straně 19 autor uvádí, že u správce v podobě veřejné obchodní společnosti tato jedná prostřednictvím svých společníků. Zde společníci jednají ex lege jako statutární orgán a podle NOZ bude statutární orgán „pouhým“ zástupcem korporace. Je otázkou, zda toto nové pojetí jednání korporace bude mít vliv na jednání korporace v postavení správce.

Nevím, zda na straně 23 má autor na mysli při ustanovení správce do funkce podle seznamu analogii s rozvrhem práce. Pokud ano, je otázkou, jak upravit na určité období přidělování věcí správcům? Přiznám se, že si to neumím dost dobře představit.

Na straně 36 autor uvádí, že odpovědnost správce za škodu je objektivní, bez zavinění a dále cituje zákon, kde dikce „kteřé bylo na něm možné ..“ je přesně dikce zavinění.

Na straně 50 a 51 popisuje autor případ, kdy se správce na přezkumném jednání dal zastoupit svým koncipientem. Zde mě zarazí skutečnost, že správce, který je zároveň advokátem, vyslal za sebe na jednání koncipienta, jehož úloha je striktně upravena zákonem o advokacii. Podle mého soudu lze takovou osobu připustit nanejvýš v postavení obecného zmocněnce pro incidenční spor. Touto otázkou se autor ale vůbec nezabýval.

Co mi v práci chybí, je závěrečné zamyšlení z hlediska de lege ferenda.

Přes tyto výtky se domnívám, že práce má svou cenu a je psána dobrým právním jazykem s užitím zdrojů uvedených v poznámkách.

Z tohoto důvodu práci doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 9.11. 2013

JUDr. Tomáš Pohl